

РЕШЕНИЕ

№ 479

гр. Перник, 20.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК в публично заседание на двадесет и девети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: КРИСТИАН Б. ПЕТРОВ

при участието на секретаря ЕМИЛИЯ Г. ПАВЛОВА
като разглежда докладваното от КРИСТИАН Б. ПЕТРОВ Гражданско дело №
20221700100737 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Предявен е иск от ЗАД „ОЗК - Застраховане“ АД срещу К. Б. С. с правно основание чл. 500, ал.1, т.3 от КЗ за заплащане на сумата 105 000 лв., която сума ищецът заплатил на И. К. С. въз основа на влязло в сила съдебно решение по гр.д. № 4490/2017 г. на СГС, I ГО - 21 състав, за претърпени неимуществени вреди от И. К. С., настъпили вследствие смъртта на сина ѝ Б.Н.Н., причинени от и в резултат на виновно предизвикано ПТП от ответника К. Б. С. на *** в *** при управление на МПС, и който след настъпване на ПТП, е напуснал мястото на произшествието, преди идването на органите за контрол на движение по пътищата.

Ответникът, чрез назначения особен представител по чл. 47, ал. 6 ГПК адв. Н. Б., по подробни доводи оспорва исковете по основание и размер. Счита, че предявеният иск е неоснователен, тъй като са посочените изключения за прилагане на хипотезата на чл. 500, ал. 1, т. 3 от КЗ, да е напуснал мястото на настъпването на пътнотранспортното произшествие преди идването на органите на реда по „друга неотложна причина“, а именно виновният водач не е останал на местопроизшествието, тъй като е било наложително да закара пострадалото лице до болнично заведение, което той е и направил. С оглед на това, предявената искова претенция е неоснователна. Относно изплатеното застрахователно обезщетение, счита, че същото е завишено по размер с оглед допринасянето на вредоносния резултат от пострадалото лице. Видно от приложеното решение на СГС, което не обвързва със задължителната си сила ответника по настоящето дело, решаващият съд е определил

30% допринасяне от страна на пострадалия по смисъла на чл. 51, ал 2 от ЗЗД. Приложените към исковата молба писмени доказателства, обаче доказват много по -висок процент на допринасяне от страна на пострадалото лице. Относно направените плащания са приложени писмени доказателства за извършването им, които не оспорва.

Пернишкият окръжен съд, след като прецени доказателствата по делото и доводите на страните, приема от фактическа и правна страна следното:

На основание чл. 300 от ГПК, Присъда № 9/16.05.2019 г. по НОХД № 52/2019 г. на Окръжен съд - Перник е задължителна за настоящия граждански съд по отношение на приложеното право и установените факти посредством акта на наказателния съд относно преценката на гражданските последици от престъплението относно осъществяването на деянието /и неговата правна квалификация/, неговата противоправност и виновността на дееца: К. Б. С. е признат за виновен в това, че на *** в ***, ул.,***", в района на „***", при управляване на МПС - лек автомобил марка "Фолксваген", модел „Голф" с рег. № ***, нарушил правилата за движение по пътищата (чл.20, ал.2, изречение второ от ЗДвП - Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението - като водач на ППС, макар че е разполагал с възможност, не е намалил скоростта и не е спрял автомобила, когато възникнала опасност за движението/намиращия се на пътното платно пешеходец), и по непредпазливост причинил смъртта на Б.Н.Н., като след извършване на деянието е избягал от местопроизшествието - престъпление по чл. 343, ал. 3, буква „б“ вр. с ал. 1 вр. буква „в“ вр. с чл. 342, ал. 1 НК, във връзка с чл. 20, ал. 2 ЗДвП.

Следва да се изясни, че само за съставомерните факти, т. е. за тези, които са включени в изпълнителното деяние на съответното престъпно деяние, гражданският съд е обвързан. Всички останали факти, които имат отношение към гражданските последици на деянието, включително и „като причини за незавръщането му на местопроизшествието“ и съпричиняването на вредоносния резултат не обвързва гражданския съгл. чл. 300 от ГПК, тъй като е взето предвид от наказателния съд единствено при индивидуализация на престъплението и субекта на престъпление (при определяне размера на наказанието). С оглед принципа за непосредственост и равенство на страните в процеса тези обстоятелства извън съставомерните факти следва да бъдат установени конкретно със съответните доказателствени средства в рамките на гражданското производство. Без значение е дали за същите са събрани доказателства в хода на наказателното производство. Фактите извън съставомерните факти включително и на съпричиняване подлежи на самостоятелно доказване в гражданското производство и за него гражданският съд не може да формира изводите си въз основа събраните в наказателното производство доказателства, нито въз основа интерпретацията им от наказателния съд в мотивите на присъдата. В случая „като причини за незавръщането му на местопроизшествието“ и съпричиняването на вредоносния резултат са обстоятелства, които са взети предвид от наказателния съд единствено при индивидуализация на престъплението и субекта на престъпление (при определяне размера на наказанието), но те не представляват съставомерен елемент от престъплението, за което

подсъдимият е признат за виновен - по чл. 343, ал. 3, буква „б“ вр. с ал. 1 вр. буква „в“ вр. с чл. 342, ал. 1 НК, във връзка с чл. 20, ал. 2 ЗДвП.

С влязло в сила решение № 7736/10.12.2018 г. по гр.д. № 4490/2017г. на СГС, потвърдено с решение № 2824/17.12.2019г. по в.гр. д. № 1966/2019г. на САС, настоящият ищец ЗАД „ОЗК - Застраховане“ АД е осъден да заплати на И. К. С. на основание чл.432, ал.1 КЗ вр. чл.45 ЗЗД сумата от 105 000,00 лв., ведно със законната лихва, считано от 09.04.2017 г. до окончателното заплащане, представляваща обезщетение за претърпените от реализирано на *** в *** ПТП неимуществени вреди, настъпили вследствие смъртта на сина й Б.Н.Н.. При определяне на справедливия размер на обезщетенията, СГС е отчел установения по делото принос от пострадалия за настъпване на вредоносните последици, възлизащ на 30 %. С решението ЗАД „ОЗК - Застраховане“ АД е осъден да заплати на И. К. С. сумата от 280,00 лв., представляваща разноски по делото, а на основание чл.78 ал.6 ГПК да заплати по сметка на СГС сумата от 4200,00 лв., представляваща държавна такса, както и да заплати на адв. Т. Х. сумата от 3171 лв., представляваща адвокатско възнаграждение.

Не се спори и от всички доказателства по делото се установява, че към датата на процесното ПТП, отговорността на К. Б. С. - водача на МПС марка „Фолксваген“, модел „Голф“, с рег. № ***, е била застрахована по застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, сключена със „ЗАД ОЗК - Застраховане“ АД, полица № ***, валидна от 11.04.2016 г. до 10.04.2017 г.

Не се спори и от всички доказателства по делото се установява, че с оглед на постановените съдебни актове, „ЗАД ОЗК - Застраховане“ АД е заплатило в полза на И. К. С. следните суми: на 08.06.2019 г. - сума в размер на 89 499,99 лв.; на 08.01.2020 г. - сума в размер на 19 827,10 лв.; на 16.01.2020 г. - сума в размер на 14 225,62 лв., на 25.02.2020 г. - сума в размер на 968,33 лв., от които по настоящото дело се претендира сумата 105 000 лв. – главница.

Настоящият състав на ПОС намира за неоснователно възражението на ответника, че са налице изключения за прилагане на хипотезата на чл. 500, ал. 1, т. 3 от КЗ, а именно виновният водач не е останал на местопроизшествието, тъй като е било наложително да закара пострадалото лице до болнично заведение. Съдът намира, че гореописаното не представлява основателна причина ответникът да напусне мястото на настъпването на пътнотранспортното произшествие преди идването на органите за контрол на движение по пътищата със следните аргументи:

На първо място настъпилият вредоносен резултат и квалифициращият признак "избягал от местопроизшествието" са елементи, включени от законодателя в престъпния състав, по който е ангажирана наказателната отговорност на подсъдимия, поради което те не подлежат на повторно обсъждане, а и възприетото в мотивите на наказателния съд в тази му част „като причини за незавръщането му на местопроизшествието“ не обвързва гражданския съгл. чл. 300 от ГПК, тъй като е взето предвид от наказателния съд единствено при индивидуализация на престъплението и субекта на престъпление (при определяне размера на наказанието).

На второ място, от събраните по настоящото дело доказателства, включително и от показанията на свидетелите А. Х. и А. К. не се установява "неотложна причина" по смисъла на чл. 500, ал. 1, т. 3 от ЗК, която да е възпрепятствала обективно ответника незабавно да се върне на местопроизшествието и да изчака идването на контролните органи и/или да влезе в контакт в медицинските лица от болницата и/или да се обади на телефон 112 за да сигнализира за това, че е оставил човек в безпомощно състояние пред главния вход на болницата в ***. Поради това съдът намира, че липсата на добра преценка на ответника, довели до крайния резултат – напускане мястото на настъпването на пътнотранспортното произшествие преди идването на органите за контрол на движение по пътищата, не са "неотложна причина" по смисъла на чл. 500, ал. 1, т. 3 от ЗК, защото освен чисто субективното му усещане на потенциална опасност и лошата му преценка, е нямало друга обективна причина да не се върне незабавно на местопроизшествието и да изчака идването на контролните органи. Ако се приеме, че страхът е неотложна причина за напускане на местопроизшествието, това би било извинение за подобно поведение, което не отговаря нито на буквата, нито на духа на закона.

Видно от Решението по гр.д. № 4490/2017г. на СГС, същото не е било постановено при участието на настоящия ответник К. Б. С. в качеството му на трето лице – помагач на ЗАД „ОЗК - Застраховане“ АД. В този смисъл на осн. чл. 300 ГПК и по арг. от разпоредбата на чл. 223, ал. 2 ГПК, в настоящото производство не подлежат на повторно установяване елементите на осъществения деликт, фактът на настъпило ПТП, механизмът за настъпването му, противоправността, вината на делинквентна- настоящ ответник, включително и приетото с решението по гр.д. № 4490/2017г. на СГС съпричиняване по чл. 51, ал. 2 ЗЗД на пострадалия, както и приетият от гр. съд принос на пострадалия в настъпването на вредоносния резултат от 30%. Поради това приносът на пострадалия в по-голям размер от приетия от 30% подлежи на пълно и главно доказване в настоящото производство от ответника.

Настоящият състав на ПОС намира за неоснователно възражението на ответника, че е налице по -висок процент на допринасяне от пострадалото лице от приетия и определен с решението по гр.д. № 4490/2017г. на СГС 30% допринасяне от страна на пострадалия по смисъла на чл. 51, ал 2 от ЗЗД със следните аргументи:

При събраните по настоящото дело доказателства, включително и от показанията на свидетеля А. Г. Х., това възражение не може да бъде споделено, тъй като при определяне приноса на пострадалия Б.Н., за който се установява, че в нарушение на чл.108 от ЗДвП, макар и да се е намирал в непосредствена близост до тротоара, е бил извън него-на пътното платно, необозначено за пешеходци, с което е нарушил установените правила за движение на пешеходците - чл.108 от ЗДвП, следва да се има предвид, че съгласно чл.20 ЗДвП отговорността на водачите на моторните превозни средства за осигуряване безопасност на движението е значително по - завишена спрямо тази на пешеходците. Водачът на лекия автомобил е бил длъжен да възприеме, намиращия се в непосредствена близост до тротоара-на пътното платно, пешеходец, да предприеме намаляване на скоростта до степен, че да

преустанови движението на автомобила или да заобиколи пешеходеца, както и че районът на местопроизшествието е в населено място, което несъмнено налага изключително внимание от страна на водача на процесния лек автомобил – настоящ ответник. Следователно при вменените на водача на увреждащия автомобил общи задължения по чл.20 ал.1 и ал.2 ЗДвП, които изискват да предприеме такава скорост на движение, позволяваща му да спре своевременно при възникнала, но все още невъзприета от него конкретна опасност, както и непрекъснато да контролира автомобила си, избраната скорост, макар и в рамките на разрешената, се явява несъобразена с наличните пътни условия по см. на горе цитираната разпоредба. Неспазването на чл.20 ал.1 и ал.2 ЗДвП означава неприявена дължима грижа от страна на водача на увреждащия лек автомобил - фактор, който обуславя и правен извод, че приносът му превишава значително този на пострадалия. Предвид всичко изложено, съдът намира, че с поведението си увреденото лице Б.Н. е допринесъл за настъпването на инцидента и на собственото си увреждане, който не е тъждествен на приноса на делинквентата – настоящ ответник и следва да бъде определен на 30 %.

В обобщение и съгласно установените по делото факти съдът приема за осъществени всички материални предпоставки, включени във фактическия състав на чл. 500, ал.1, т.3 от КЗ, обуславящ възникването на регресното право на ищеца срещу ответника и при безспорно установеното, че сумата от 105 000 лева, присъдена от СГС е била платена от застрахователя на наследницата на пострадалия, то предявеният регресен иск е доказан по основание и размер и ответникът следва да се осъди да заплати на ищеца горната сума от 105 000 лева. Върху сумата от 105 000 лева следва да бъде присъдена и законната лихва, търсена от датата на подаване на исковата молба – 07.03.2022 г. до окончателно изплащане.

По разноските

Ищецът претендира и доказва направени разноски в обезпечителното производство общо 3050 лв. /40 лв. – държавна такса, 3000 лв. с ДДС – заплатено адв. възнаграждение и 10 лв. – д.т. за удостоверения, както и разноски в настоящото исково производство общо 20 367,50 лв. /5127,50 лв. – държавна такса, 4 425 лв. – възнаграждение на особ. представител, 10 800 лв. – заплатено адв. възнаграждение и 15 лв. – д.т. за частна жалба (съгласно представените доказателства и списък по чл. 80 ГПК), които с оглед изхода на спора му се дължат от ответника изцяло, предвид основателността на иска.

Ответникът не претендира и не доказва разноски, а и с оглед изхода на спора такива не му се дължат.

По изложените мотиви, Пернишкият окръжен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА К. Б. С., ЕГН *****, с адрес: *** да заплати на „Застрахователно акционерно дружество ОЗК - Застраховане” АД, ЕИК 121265177, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. Света София № 7, ет. 5, на основание чл. 500, ал. 1, т. 3 от Кодекса на застраховането сумата в размер на 105 000 лв. – регресно вземане за платеното от ищеца на И. К. С., въз основа на влязло в сила съдебно решение № 7736/10.12.2018 г. по гр.д. № 4490/2017 г. на СГС , ГО, I - 21 състав застрахователно обезщетение в размер на 105 000 лева за претърпени неимуществени вреди от смъртта на сина й Б.Н.Н., настъпила вследствие от пътно-транспортно произшествие на *** в ***, причинено виновно от К. Б. С. при управление на МПС, който е напуснал мястото на настъпването на пътнотранспортното произшествие преди идването на органите за контрол на движение по пътищата, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на исковата молба – 07.03.2022г. до окончателното изплащане.

ОСЪЖДА К. Б. С., ЕГН *****, с адрес: *** да заплати на „Застрахователно акционерно дружество ОЗК - Застраховане” АД, ЕИК 121265177, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. Света София № 7, ет. 5, сумата 23417,50 лв. – разноски по производството пред ОС - Перник.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Апелативен съд – София в 2-седмичен срок от връчването на страните.

Съдия при Окръжен съд – Перник: _____